vokno vinny

8.5.1990 **vokno** Bolzanova 7 110 00 PRAHA 1 tel: 22 47 53 **17**

Ginsberg & spol...

americká básnířka Anne Waldmann

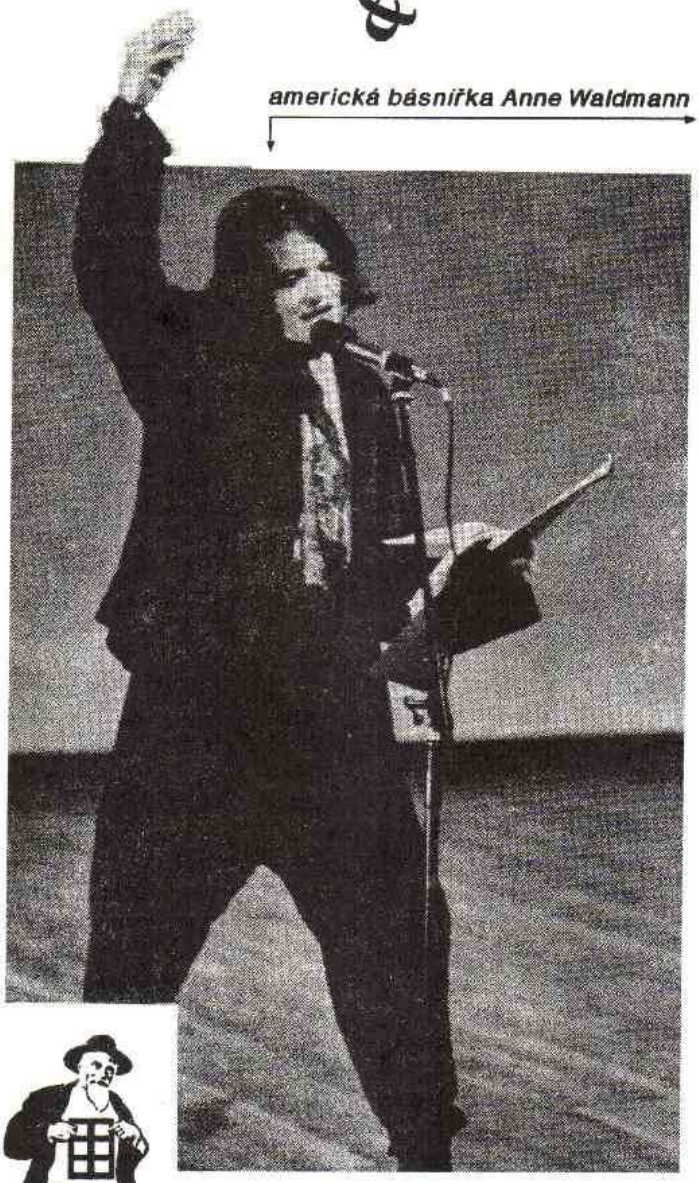

Junior klub Na chmelnici jako tolikrát v minulosti přichystal nevšední zážitek. Nejenom v podobě kapely Půlnoc, ale i úžasného japonského básníka ***NAMAO SAKAKI*** a jeho přátel hudebníků (mimo jiné hrají skladbu ***The Plastic People of the Universe STRAŠNÝ ČAS*** a píseň Knížákovy kapely ***Aktual STAŇTE SE PRASETEM***). Nanao přijel se svým americkým přítelem Allenem Ginsbergem, který si zavzpomínal na pražské Majáles, jichž se stal před pětadvaceti lety králem. A nejlepší nakonec: ohromujícím zážitkem byla expresivní recitace americké básnířky ***ANNE WALDMAN.***

Večer Na chmelnici I. května 1990 byl jedním z nejúžasnějších zážitků letošního jara. Manifestace otevřených srdcí naší planety.

Magor

Druhého května v klubu Na chmelnici požádal Allen Ginsberg všechny své příznivce, kteří vlastní překlady jeho tvorby (i ty amatérské), aby je v co nejkratší době zaslali na adresu redakce VOKNA, neboť je připravována antologie z jeho díla. Podle předpokladů by měla sbírka spatřit světlo světa do konce tohoto roku.

SLABÁ KÁVA Z KAVÁRNY A.F.F.A.

Koncert, o kterém bude řeč, pořádali studenti FAMU na podporu svého časopisu Kavárna A.FFA. Konal se v pražské Lucerně, a to skoro rok po první akci toho druhu na stejném místě. Plakáty zvaly na kapely se zvučnými jmény, nechyběla nabídka filmů FAMU a mezi pozvanými byl i Allen Ginsberg. Realita dopadla trochu jinak.

Přestože Lucerna byla nabitá jako už dlouho nebyla, celý večer byl unavený a mdlý. Po několika filmech na úvod přichází první kapela - Odvážná srdce. Člověk vlastně tenhle začátek čekal - svižně do tance hned od začátku, žádný velký trhák ani průser. Ten se dostavil bezprostředně poté. Kapela Gott Revival mě snad může osočit ze sucharství, ale na podobný estrádní program jsem se nedíval, ani když byl v TV povinně Ein Kessel Buntes. Možná, že v hodně velkém Prdelákově, kde jsou lidi odkojeni opravdu pouze výše zmíněnou TV kulturou, by měli hoši úspěch. U mě ne. Z Gotta si dělal podobným nepovedeným stylem legraci už kdekdo, ale uchopit podstatu stupidity jeho repertoáru se zřejmě zatím nikomu nepovedlo.

Adolescentní publikum o to vřeleji přivítalo Psí vojáky. Zdá se, že skupina je už cca druhým rokem na vrcholu své slávy, alespoň se tak chovají jak jejich fans, kterých neustále přibývá, tak členové kapely. Bohužel nelze totéž říct o jejich tvorbě, která má svůj zenit dávno za sebou.

Skvělý zvuk následujících Sex Machine z Anglie zvedl ze sedla nejenom mě. Jenomže pak se ukázalo, že zvuk je skvělý proto, že jde o playback a dvě mužské primadony jen trapně poletovaly po jevišti s kytarama. Někdo mě přesvědčoval, že jedna z nich byla skutečně zapnutá - a je to vůbec při výše zmíněném přístupu k lidem i k umění podstatné?

A pak přišlo velké uvolnění. Na pódium se nastěhoval Vincent Venera a jeho kumpáni a konečně někdo rval do lidí to, co chtěl on a nikoliv oni. I když v celém hustém proudu hudby byla řada slabších míst, odvažuji se tvrdit, že šlo o nejlepší kapelu toho večera. Na rozdíl od všech ostatních totiž bylo vidět, že Svatý Vincent je antihvězda v pojetí hudby tak, jak byla chápána těmi druhými.

V další přestávce se obligátní filmy nekonaly a na jeviště přišel japonský básník Nanao Sakaki. Přednesl několik svých věcí, které byly na místě překládány. A byl stejně skvělý, jako o několik chvil později zlatý hřeb programu Allen Ginsberg. Před ním si však ještě zahrála japonská kapela, jejíž jméno marně lovím. Akustické kytary, akustické perkuse. Klid, pohoda, Lucerna i hudebníci spokojeni.

Anne Waldman, básnířku s výrazným přednesem, oblečením i obsahem básní, přijala Lucerna rozpolceně. Polovina lidí nadšeně tleskala její básni inspirované návštěvou jaderné elektrárny v Temelíně, druhé polovině vadil "afektovaný" projev. Vrcholem jejího krátkého vystoupení byla recitace na gradující hudební spodek pouštěný z pásku.

A na závěr nejprve Ginsberg, potom Půlnoc a pak Půlnoc s Ginsbergem. Legenda beat generation přednesla něco slavných básní včetně Král majáles. Půlnoc nejprve zahrála pár svých čísel a ve finále do tepotu Magických nocí sóloval nejen Křivka, ale o roky zkušeností lépe své básně i Allen Ginsberg.

Hodinu po půlnoci konec.

Olda Šíma

Lou Reed v Praze

Jsem sluhou neviditelné věci,
je diktována mně a několika jiným.
Navzájem se neznáme, chodíme po zemi
a chápeme jen málo. Začneme třeba v půli věty
a jinou před tečkou musíme přerušit.
A po celistvosti textu
nesmíme pátrat,
neboť nikdo z nás ho nebude číst.

Czeslaw Milosz, Sekretáři, 1975

Ve čtvrtek 19. dubna po desáté hodině se objevil ve výstavním prostoru ÚLUV na Národní třídě Lou Reed. Pět měsíců poté, co se zde na Národní třídě definitivně znemožnil totalitní režim monstrózní akcí, která měla být demonstrací moci a násilí, a namísto toho se stala novým počátkem pro všechny lidi, kteří se po tolika letech snášení bezpráví konečně odhodlali hájit hodnoty, pro které stojí za to žít.

Lou Reed - rocker a legenda newyorské skupiny Velvet Underground, která byla na konci šedesátých let jedním z nejintenzivnějších impulsů pro rockové východisko skupiny Plastic People of the Universe. Celá ta léta nás provázel Lou Reedův hlas, byl nejen připomínkou svobody, ale i magické vnitřní pravdivosti. Té pravdivosti, co nechává povrchní emoce těm, kdo je chtějí v showbyznysu předvádět, a trvá si na svém. Být skutečně svobodný je i ve svobodné zemi tvrdá práce, neznamená to nic méně, než zůstat sám sebou a nenechat si vnutit podobu, za kterou se jako za reklamní maskou ztrácí schopnost oslovit druhého. Lou Reed je nesporně idol, který odmítá být idolem. Mimořádně mě potěšilo a nepřekvapilo, že se nezjevil s hordou předvádějících se fotografů nepózoval v záři reflektorů, jako se to u nás nedávno přihodilo Franku Zappovi. Tuhle reklamu si jistě Lou Reed nepřál, aby tu mohl být sám sebou a nikoliv tím, kdo má politické ambice a chce měnit společnost. Přijel, aby se v rozhovoru setkal s Václavem Havlem. Myslím, že ho oslovila nejen osobnost našeho prezidenta, ale i to, co se stalo v naší zemi. Listopadová revoluce byla taky "velvet". Na přání pana prezidenta, který se koncertu taky zúčastnil, zahrál pro mladé výtvarníky a přátele. Nejprve sám a pak s Velvet revival. Byla to milá pozornost, i když společné hraní nemohlo dopadnout jinak, než že si školáci zahráli vedle mistra. Atmosféra koncertu byla nicméně fantastická, všichni si připadali jako v živém snu a pro mnoho přítomných to bylo, jako by se jim splnilo přání, které si ani neodvažovali přát. Přesto mi nejde z hlavy něco, co nejde přehlédnout. Lou Reed byl skutečně tady, ale kde jsme vlastně my? V galerii ÚLUV byly jako případné kulisy vystaveny obrazy, z nichž většina svědčí o tom, že pro jejich autory bylo v letech nesvobody závažnou věcí formuloval svůj obraz skutečnosti. Je však zákonité, že právě obrazy skutečnosti vytvářejí jakýsi krunýř, přes který je nesnadné vstoupit do skutečnosti, která tu je. Lou Reedův osvobodivý hlas mi to připomněl. Byl tu, aby nám to připomenul. Nejen to, že vnitřní svoboda se může rozvinout ve svobodných podmínkách, ale taky to, že už není nezbytné vymezovat se vlastním obrazem světa vůči nehybnému totalitnímu obrazu. Tuhle 'mind games' obrazů můžeme nechat plaval jako kry, které se samy rozpustí.

Rock n roll změnil můj život, můžeme si říci s Lou Reedem, změnil život generace 60. let, v Lou Reedově vystoupení jsme mohli slyšet to, co z rocku udělal za dvacet let ten, kdo to vydržel. Neslýchanou jemnost a citlivost plnou napětí a vnitřní dynamiky spolu s distancí, umožňující vytvářet živé, dějící se

vztahy v pluralitě. Mám zato, že v českém undergroundu by mohlo být jasno, že v budoucí svobodě, o kterou jsme usilovali a která se stala skutečností, nebude stačit dělání a předvádění rockových figur, ať už blazeovaně nebo s divokou agresivitou, napájenou většinou alkoholem. Pro leckterého rockera bude obtížné najít svou vlastní tvář a její pravdivost. Taková tvář je totiž svobodná a jejím podstatným rysem je vnitřní kázeň. Je pravým opakem rozpadlosti. Drží ji v napětí laskavost a schopnost vyjádřit hudbou pravdu našich srdcí.

Věra Jirousová

V redakci VOKNA je k dostání
LP západoněmecké skupiny
KRŸSA
Vydala firma GLOBUS. Cena:80 Kčs.

ohlasy

Z dopisu redaktora nezávislého západoněmeckého hudební magazínu ZILLO:

...přeju vám hodně štěstí a úspěchů při tvorbě vašeho časopisu a mám obrovskou radost, že jste vy, Češi, zahnali komunisty. Pro mě byly komunistické systémy na východě vždy zločineckými systémy. Teprve Gorbačovova tolerance umožnila vašim zemím vyhnat někdejší moskevské loutky. Kéž by lidstvo do budoucna zůstalo ušetřeno další tragické iluze, jakou byl komunismus. Už nikdy diktaturu! Už nikdy komunismus! Už nikdy fašismus! Už nikdy válku!

V tomto smyslu přeji vám i nám: svobodu, toleranci, porozumění!

Váš Rainer "Easy" Eitler

ad

"Hlásím se do vězení", autor Egon Bondy, vyšlo v Tvorbě č.17/1990

Milý pane doktore,

kdysi jste byl mým guru. Vážil jsem si Vás i proto, že jste včas, na začátku padesátých let, rozpoznal obludnost komunistického systému. Byl jste jeden z těch, kteří tento systém demaskovali. Nikdy jsem nebral v pochybnost Vaši upřímnou víru v marxismus. Ovšem přes tuto víru, ale i s touto vírou, jste pouze papírový intelektuál - něco podobného, jako byl v jiné zemi Jean-Paul Sartre. Pravděpodobně Vám indoktrinace marxismem nenapravitelně poškodila mozek.

Vy se hlásíte do vězení? Mohl jste v něm být již nejméně dvakrát, kdybyste nebyl zbabělec a práskač. Kdybyste neudal u výslechů Čuňase a mne, o čemž vím, a nechci ani domýšlet, co jste řekl do protokolů, které jsem nemohl číst. Vaše dnešní přihláška do vězení je laciné gesto. Víte velmi dobře, že Vám nic takového nehrozí. A pokud byste se do vězení skutečně dostal, podle toho, jak jsem Vás poznal, měl byste tam životnost pouze dvě hodiny.

S úctou k Vám za to, co jste dobrého napsal a udělal pro naši zemi, nicméně s odporem k tomu, jak se v současné době veřejně projevujete, přece jenom Váš

Ivan Martin Jirous

V Praze 2. května 1990

Hlásím se do vězení

Je o mně známo, že nečtu noviny, neposlouchám rozhlas a televizi nemám. Kupuji si však občas ve středu Večerní Prahu, neboť tam jsou kina. Tentokrát jsem si ji koupil v pravý čas, abych se dozvěděl, co mě čeká a nemine. Pan městský prokurátor nám ráčil dát na vědomí, že se rozhodl, že marxismus-leninismus je platformou, již lze chápat jako podklad pro trestnou činnost podle paragrafu o fašismu atd. (Abych si tuto informaci doplnil, přečetl jsem si druhý den jeho dopis otištěný v plném znění v RP a jeho odpovědi na otázky MF ze dne 18. 4. 1990.)

Marxismus-leninismus je termín stalinistické ideologie vymyšlený ad hoc až koncem 20. let. Termín mi vždy byl pro legraci (viz v dopise vzpomenutý Leninův *Stát a revoluci*; shledávám pouze, že tu Lenin skoro nepodává ani nic jiného než výpisky z Marxe a Engelse). Sleduji-li heuristickou logiku úvah pana městského prokurátora, musím dojít k závěru, že jsem obviněný ze zločinu propagace fašismu atd., a vztahu k autorům, jejichž učení je známé pod prostým názvem marxismus (bez leninismu). Nemám tak hluboké vzdělání jako pan městský prokurátor a mohu se tedy jen pokloniť před ukázkou skutečně tvůrčího právnického myšlení. Myslím, že tento způsob myšlení ukazuje velmi dobře mentalitu alespoň určité části establishmentu. Václav Havel i Petr Uhl i lidé o hodně starší se dobře pamatují, že když se v této zemi i v zemích kdysi spřátelených provozovaly zločiny skryté ideologickou nálepkou, nikdy jsem o tom nezůstal zticha. Mám si na prahu hrobu navykat být zticha k věcem, které nejsou průkazná hovadina, ale mohou být začátkem zločinů skrytých opět jinou ideologií?

Když mi bylo 18 let a ze SSSR zavanul ledový vítr nového antisemitismu, přijal jsem svoje židovské jméno a s tím všechny možnosti represe, která mě kvůli tomu opakovaně postihovala, i když jsem nebyl Židem. Nezbývá mi než se za analogických okolností dnes prohlásit za Marxistu-Leninistu.

V interview v MF se dal pan městský prokurátor slyšet, že svůj verdikt neodvolá, protože co řekne ouřad není jako něco, co se řekne u piva. Zřejmě platí stále, že komu pánbůh dal ouřad, tomu dal i rozum — a já se proti úradkům božím nezpěčuji. Verdikt pana prokurátora nabývá od 1. 5. platnosti pro hlavní město Prahu. Mohu se tedy — zatím — odstěhovat třeba do Dobřichovic. Ale jsem už na to líný. Můj zdravotní stav není nejlepší, trpím chronickou nespavostí a anxiozitou a nemám chuť znova při každém zazvonění se lekat, že už jsou tu pro mne. **Proto se přihlásím na městské prokuratuře v Praze k nastoupení vazby z propagování fašismu atd. hned, jak se vrátím z Paříže, kde se rozloučím s přáteli, tj. 21. 5. 1990.** A až bude ustavena ilegální městská organizace KSČ v Praze, prosím, aby mi zaslala přihlášku.

EGON BONDY

paternoster

Vycházel od roku 1983 s podtitulem "Malá revue pro umění a kritiku" ve Vídni. V mezinárodní redakci pracovali v tomto období: Marie Benetková (Kanada), Zbyněk Benýšek (Rakousko), Vratislav Brabenec (Kanada), Eugen Brikcius (Rakousko), Václav Havel, Martin Hybler (Francie), Ivan M. Jirous, Jiří Němec (Rakousko), Vlasta Třešňák (Švédsko) a Paul Wilson (Kanada). Revue byla distribuována do 25 zemí celého světa, ale zájmem redakce bylo rozšiřovat PATERNOSTER především po Čechách, Moravě a Slovensku.

V nejbližších týdnech vyjde první pražské číslo. Veškerá korespondence (autorů, čtenářů, objednavatelů):

PATERNOSTER
BOX 676
111 21 Praha 1

Kterak zabít čas...

V průběhu měsíce května si v klubu Na Petynce v Praze můžete prohlédnout **výstavu kreseb a pastelů Martina Frinda.**

9. 5. Lucerna, Praha, 20.00
Šanov, Ztracené iluze, Garáž, Parrish Garden (GB)

10. 5. Praha, Staroměstské náměstí, 16.00
Č.A.S. pořádá **PRVNÍ HYDE PARK 1990 - festival proti nacionalismu a fašismu**
účast přislíbili: SPS, Stalinovy oběti, Sociální nejistota, Čelní náraz, Česká disharmonie, Telex, EE...
Pro mladé výtvarníky se naskýtá možnost vystavovat objekty přímo v prostoru.
Č.A.S. se obává útoku fašistických skinheads na koncert, protože se jako anarchisté nemohou dovolávat policejní ochrany, prosí všechny antifašisty o pomoc při případné ochraně akce.

11. 5.–31. 5. výstavní síň ÚLUV, Národní třída, Praha
HARPESTETIKA – výstava současného výtvarného umění určeného hmatu (nejen pro nevidomé).

13. 5. Bránické divadlo pantomimy, Praha
Pavel Richter Band a Capella antiqua a moderna

Klub pracovníků obchodu, Pařížská, Praha, 19.00
Původní Bureš, Plexis, Modrý tanky

14. 5. Klub Na chmelnici, Praha, 19.30
MCH Band a E

16. 5. Ústí nad Labem – **Šanov**

17. 5. Dům dětí a mládeže, Kutná Hora, Žižkov, 19.00
Telex, Asanační pásmo

Filosofická fakulta Praha, 19.00
Přednáška: **Václav Malý - Druhý vatikánský koncil**

Trnava – **Šanov**

Bratislava – **Aku-Aku**

18. 5. Nový horizont, Komenium, Národní třída 20, Praha
Vratiprsty, Mercedes, Modré pondělí

Žilina – **Aku-Aku a Šanov**

Klub mládeže, Svitavy, 20.00
Přehlídka nezávislého filmu – Magické noci, My žijeme v Praze (o Bondym), Dokument o DG 307
Během přehlídky prodej nezávislých knih a desek

19. 5. Zvolen, Sportovní hala, 16.00
Druhý ročník přehlídky rockové hudby všech směrů
Z kopce, Šanov, MCH Band, Kuličky, Garáž, Aku-Aku, Bez ladu a skladu

Nový horizont, Národní třída, Praha
Večer Avantgard music klubu z Jihlavy
Izolace, Rozmazané děti, Modré oči

Uničov, 13.00
Výstava fotografií a soch. K poslechu hrají tři kapely, večer promítání filmů (Trnka, Chytilová).

21. 5.–27. 5. Nový horizont, Praha
Týden prodejní výstavy výtvarníků – Michálek a Cingoš

21. 5. tamtéž
OPN, Jean Marais, Čínská čtvrť, Egypt

22. 5. Klub Na chmelnici, Praha
Vltava, Psí vojáci, Tunel

Nový horizont, Praha
Folly, OZW, Toyen, Blu Dolphine (CH)

23. 5. tamtéž
P.R.S., Mercedes, Marlene, Kleržo (Yug)

24. 5. tamtéž
Kráter, Kóma, Tichá dohoda, Arhangel (Yug)

25. 5. Praha, Letná
Poprava Stalina – hrají: Omnibus, Jižní pól, Toyen, Marlene, Tichá dohoda, Egypt, Arhangel, Kleržo, Blu Dolphine, Benny Profane (GB)

25. a 26. 5. Žďár nad Sázavou – **Aku-Aku, Litinovej Pepa and Průmyslovej plyn**